

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-79(6)/14/AgŁ

Warszawa, 8 stycznia 2015 r.

DECYZJA DIH-1/1/2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy „HOLDEX” Sp. z o.o. z siedzibą w Lesznie, od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 1 października 2014 r. (nr akt sprawy: D/LE.ŻG.8361.127.2014), na mocy której ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych dwóch porcji wyrobu kulinarnego oferowanego pod nazwą „Bajeczna misa warzyw z łososiem” o łącznej wartości 53,98 zł – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 8-15 lipca 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu, zwanego dalej „Wielkopolskim WIIH”, w restauracji SPHINX w Lesznie przy Al. Konstytucji 3-go maja 12, należącej do przedsiębiorcy „HOLDEX” Sp. z o.o. z siedzibą w Lesznie, pobrano do badań laboratoryjnych m.in. próbkę wyrobu kulinarnego o nazwie „Bajeczna misa warzyw z łososiem”, wyprodukowanego w tej restauracji w dniu 8 lipca 2014 r., pochodzącego z zakupu kontrolnego, zwanego dalej „potrawą”, w ilości 2 porcji, w tym 1 porcji o zawartości 565 g, złożonej z „kompozycji grillowanych warzyw i wędzonego łososia 100 g, podawanej na mixie kruchych sałat z aromatycznym sosem vinegrette”, w cenie sprzedaży 26,99 zł (według deklaracji zawartej w karcie menu), o łącznej wartości 53,98 zł – co udokumentowano w protokole pobrania próbki z dnia 8 lipca 2014 r. nr 081868.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z dnia 15 lipca 2014 r. (nr akt kontroli: D/LE.ŻG.8361.127.2014). Do akt sprawy dołączono oświadczenie kontrolowanego

z dnia 8 lipca 2014 r. o przynależności do grupy małych przedsiębiorców w świetle przepisów o swobodzie działalności gospodarczej oraz wydruk zdjęcia wykonanego w trakcie kontroli, przedstawiającego kartę menu. Niezależnie od kary menu, z pkt 4 ww. protokołu wynika, że w bufecie umieszczono informację o treści „Wszelkie informacje związane ze składnikami (w tym alergenami) zawartymi w poszczególnych wyrobach kulinarnych i napojach udostępniane są na życzenie konsumentów”.

Badania przeprowadzone przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu, zwane dalej „Laboratorium UOKiK w Poznaniu” wykazały, że przedmiotowy produkt nie spełniał wymagań jakościowych zadeklarowanych w karcie menu, z uwagi na: niższą zawartość potrawy (tj. w dwóch porcjach było 464,2 g \pm 12,5 g i 477,5 g \pm 12,9 g zamiast zadeklarowanych 565 g) oraz niższą zawartość łososia jako składnika jednorodnego w potrawie (tj. w dwóch porcjach było 55,2 g \pm 9,3 g i 74,8 g \pm 12,6 g zamiast zadeklarowanych 100 g) – co udokumentowano w sprawozdaniu z badań z dnia 11 lipca 2014 r. nr 187/2014. Kontrolowany zapoznał się z wynikami badań w ostatnim dniu kontroli, tj. 15 lipca 2014 r.

W piśmie z dnia 16 lipca 2014 r., kontrolowany wyjaśnił zasady funkcjonowania jego restauracji (tj. działalności opartej na umowie współpracy ze Sfinks Polska S.A. oraz licencji Know-How, która oferuje gotowe menu w połączeniu z recepturami, opartej na bieżącym szkoleniu pracowników, poddawanej cyklicznym audytom w zakresie zachowania wszelkich standardów dotyczących zarówno jakości wydawanych potraw, w tym składu potraw i ich zgodności z recepturami, jak i jakości obsługi klienta, a także kontroli tajemniczego klienta) oraz przyczyny stwierdzonych niezgodności. Dodał, że receptury, które pochodzą z centrali są częścią licencji i jego obowiązkiem jest stosowanie się do nich. Podkreślił, że kucharz, który w czasie kontroli przygotowywał potrawy, pochodzące z zakupu kontrolnego (tj. dwie porcje potrawy o nazwie „Bajeczna misa warzyw z łososiem” oraz dwie porcje potrawy o nazwie „Bajeczna misa warzyw z kurczakiem”), zważył odpowiednią ilość składników przed obróbką termiczną, a w wyniku procesu grillowania wskazanego w recepturze warzywa utraciły wodę i skurczyły się. Podkreślił, że efektem przygotowywania warzyw do dwóch potraw na jednej patelni były właściwe wagi dla dwóch ww. porcji potrawy z kurczakiem, a ubytek wagi dla dwóch ww. porcji potrawy z łososiem. Ponadto wyjaśnił, że w przypadku łososia receptura przewiduje masę 120 g przed obróbką termiczną i bardzo krótki czas wysmażania, tymczasem kucharz popełnił błąd i wysmażał go zbyt długo, co spowodowało tak duże zaniżenie wagi. Nadmienił, że trudno jest skontrolować każde z wychodzących potraw. Jednakże zapewnił, że kucharze są stale pouczani o postępowaniu zgodnie z procedurami sieciowymi. Do pisma tego dołączył także pismo z dnia 16 lipca 2014 r. skierowane do działu technologii Sfinks Polska S.A. z wnioskiem o zmianę receptury, ze względu na ubytek wagi, jaki występuje podczas obróbki termicznej przy przygotowywaniu warzyw.

W związku z powyższymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 26 sierpnia 2014 r., Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę „HOLDEX” Sp. z o.o. z siedzibą w Lesznie, zwanego dalej również „stroną”, o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości

handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych dwóch ww. porcji potrawy o łącznej wartości 53,98 zł, informując przy tym o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym głównie zapoznania się z aktami sprawy, wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, przedstawienia stanowiska w sprawie oraz składania wniosków dowodowych. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 1 października 2014 r. (doręczoną stronie w dniu 3 października 2014 r.), Wielkopolski WIIH wymierzył stronie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1 000 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych dwóch ww. porcji potrawy o łącznej wartości 53,98 zł.

Pismem z dnia 8 października 2014 r. (nadanym tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o anulowanie wymierzonej jej kary. Strona wyjaśniła, że stwierdzone nieprawidłowości wynikały z błędu kucharza i nie były zamierzone, czego dowodem było wydanie podczas zakupu kontrolnego, oprócz zakwestionowanej potrawy, także podobnej potrawy o nazwie „Bajeczna misa warzyw z kurczakiem” (a nie z łososiem), która w wyniku przeprowadzonych badań laboratoryjnych wykazała nawet nadwagę. Podkreśliła, że działając od około 3 lat stara się przestrzegać wszystkich procedur, do których dużą uwagę przywiązuje również Sfinks Polska S.A., której działy audytorskie przeprowadzają częste audyty w jej restauracji. Nadmieniała, że dbałość o jakość żywności oraz o każdego klienta jest dla niej priorytetem. Zaznaczyła, że jej restauracja jest placówką franczyzową i kara w wysokości 1 000 zł, wraz z wszystkimi opłatami jest dla niej zbyt dużą karą. Dodatkowo do odwołania strona dołączyła wyjaśnienia kucharza z dnia 7 października 2014 r., z których wynika, że przyczyną znacznego ubytku łososia wchodzącego w skład zakwestionowanej potrawy był błąd, jaki popełnił on podczas obróbki termicznej (tj. łosoś został zbyt mocno wysmażony tracąc swoją wagę, podczas gdy receptura przewiduje delikatne ścięcie).

Po uzupełnieniu przez stronę braków formalnych ww. odwołania, pismem z dnia 14 listopada 2014 r., Prezes UOKiK poinformował ją, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w przedmiotowej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, w myśl art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa

żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Od 13 grudnia 2014 r. obowiązuje rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (UE) nr 1169/2011”, które w art. 8 ust. 6 stanowi, że podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą przekazywanie informacji na temat żywności nieopakowanej przeznaczonej do dostarczenia do konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego podmiotowi działającemu na rynku spożywczym otrzymującemu żywność, aby umożliwić, tam gdzie jest to wymagane, przekazywanie konsumentom finalnym obowiązkowych informacji na temat żywności. Nowe rozporządzenie nie zmienia zakresu odpowiedzialności strony i w związku z tym nie ma wpływu na wynik sprawy.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, w świetle art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze, w świetle art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości

handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

W dniu 13 grudnia 2014 r. weszła w życie ustawa z dnia 7 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1722), która w art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej wprowadza zmiany polegające na dodaniu do wyrażenia „interesy konsumentów” słowa „finalnych”, tak jak wskazano powyżej.

W niniejszej sprawie, na podstawie wyników badań laboratoryjnych próbki produktu, pobranej przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego WIIH w restauracji należącej do strony, stwierdzono, że przedmiotowy produkt nie odpowiadał wymaganiom jakościowym określonym w deklaracji zawartej w karcie menu, z uwagi na: niższą zawartość potrawy (tj. w dwóch porcjach było 464,2 g \pm 12,5 g i 477,5 g \pm 12,9 g zamiast zadeklarowanych 565 g) oraz niższą zawartość łososia jako składnika jednorodnego w potrawie (tj. w dwóch porcjach było 55,2 g \pm 9,3 g i 74,8 g \pm 12,6 g zamiast zadeklarowanych 100 g) – według sprawozdania z badań z dnia 11 lipca 2014 r. nr 187/2014.

Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzony do obrotu przedmiotowy produkt, z uwagi na podanie w karcie menu niezgodnych z prawdą danych w zakresie zawartości potrawy (zaniżenie w obu porcjach wynosiło 100,8 g i 87,5 g, co stanowiło 18 % i 13 %) oraz zawartości łososia jako składnika głównego w potrawie (zaniżenie w obu porcjach wynosiło 44,8 g i 25,2 g, co stanowiło 45 % i 25 %), jest artykułem rolno-spożywczym zafałszowanym, w myśl art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej – co wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 4 tej ustawy oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 1 000 zł, czyli najniższej z możliwych, przewidzianych ustawowo.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Tym samym, Wielkopolski WIIH wymierzył w drodze decyzji z dnia 1 października 2014 r. powyższą karę „HOLDEX” Sp. z o.o. z siedzibą w Lesznie, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu zafałszowany produkt.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie zanegowała faktu, iż w zbadanej próbce produktu, jakim była potrawa o nazwie „Bajeczna misa warzyw z łososiem”, zawartość samej potrawy, jak i łososia jako składnika głównego w potrawie była zaniżona, co w istotny sposób naruszało interesy konsumentów finalnych i stanowiło podstawę do uznania przedmiotowego produktu za zafałszowany, natomiast podniosła, że stwierdzone zaniżenie wynikało z błędu kucharza i nie było zamierzone, czego dowodem było wydanie podczas zakupu kontrolnego, oprócz zakwestionowanej potrawy, także podobnej potrawy o nazwie „Bajeczna misa warzyw z kurczakiem” (a nie z łososiem), która w wyniku przeprowadzonych badań laboratoryjnych wykazała nawet nadwagę. Podkreśliła, że działając od około 3 lat stara się przestrzegać wszystkich procedur, do których dużą uwagę przywiązuje również Sfinks Polska S.A., której działy audytorskie przeprowadzają częste audyty w jej restauracji. Nadmieniła, że dbałość o jakość żywności oraz o każdego klienta jest dla niej priorytetem. Zwróciła uwagę, że jej restauracja jest placówką franczyzową i kara w wysokości 1 000 zł, wraz z wszystkimi opłatami jest dla niej zbyt dużą karą. Dodatkowo do odwołania strona dołączyła wyjaśnienia kucharza z dnia 7 października 2014 r., z których wynika, że przyczyną znacznego ubytku łososia wchodzącego w skład zakwestionowanej potrawy był błąd, jaki popełnił on podczas obróbki termicznej. Wobec powyższego, strona wniosła o anulowanie wymierzonej jej kary.

Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, który wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie ustalone, iż wprowadził do obrotu artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, podlega karze pieniężnej określonej w tym przepisie. Pojęcie obrotu zostało wyjaśnione w art. 3 pkt 4 tej ustawy, jako czynności w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w którym wprowadzenie na rynek, zgodnie z zawartą w tym przepisie definicją, oznacza posiadanie żywności lub pasz w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania. W rozumieniu tych przepisów, strona – co nie jest przez nią kwestionowane – wskazany w decyzji organu pierwszej instancji produkt wyprodukowała i posiadała w celu sprzedaży, a więc wprowadziła do obrotu, co skutkowało wymierzeniem jej kary, stosownie do nakazu wynikającego z art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Podkreślenia wymaga, że przepis ten nie przewiduje możliwości odstąpienia od ukarania w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów o jakości handlowej, ani też nie uzależnia zastosowania kary od stwierdzenia winy po stronie podmiotu, który wprowadził zafałszowany produkt do obrotu. Odpowiedzialność określona w tym przepisie ma charakter obiektywny, a przesłanką jej przyjęcie jest tylko fakt wprowadzenia do obrotu. Zatem samo stwierdzenie – udowodnienie faktu wprowadzania zafałszowanego produktu do obrotu jest przesłanką wystarczającą do nałożenia stosownej kary. Nie ma przy tym znaczenia – wbrew przekonaniu strony – czy zafałszowanie nastąpiło z winy (umyślnej lub nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Ustawa ta nie przewiduje możliwości badania przez organy Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, który wprowadził zafałszowany produkt do obrotu. Zatem dowiedzenie, że jakiś podmiot (w tym przypadku

przedsiębiorca „HOLDEX” Sp. z o.o. z siedzibą w Lesznie) wprowadził do obrotu produkt zafałszowany powoduje konieczność nałożenia kary, która jest karą administracyjną (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 894/10, z dnia 17 października 2011 r. sygn. akt VI SA/Wa 1371/11 oraz z dnia 7 stycznia 2013 r. sygn. akt VI SA/Wa 1501/12). Ponadto należy wskazać, że przepis ten zakłada różnicowanie wysokości kary w zależności od oceny przesłanek zawartych w art. 40a ust. 5 tej ustawy, takich jak: stopień szkodliwości czynu, stopnia zawinienia strony, zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu na rynku artykułów rolno-spożywczych oraz wielkość jego obrotów. Stopień zawinienia strony jest zatem jedną z pięciu przesłanek uwzględnianych dopiero na etapie ustalania wysokości kary, a więc ma znaczenie, w sytuacji, gdy zastosowana kara jest wyższa od minimalnej, określonej ustawowo, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie, gdyż stronie wymierzono karę w minimalnej wysokości. Tym samym, nawet zapewnienia strony, że dbałość o jakość żywności oraz o każdego klienta jest dla niej priorytetem, a działając od około 3 lat stara się przestrzegać wszystkich procedur, zdaniem Prezesa UOKiK, nie mogą przemawiać za odstąpieniem od wymierzenia jej kary w związku z nieprawidłowościami stwierdzonymi w toku kontroli.

Ze zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynika, że ustalając wysokość kary, organ pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny wszystkich kryteriów określonych w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, co znajduje swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu do zaskarżonej decyzji.

Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, kary za naruszenie prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

Skuteczność kary za naruszenie prawa żywnościowego przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi spełniać głównie funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, w celu niedopuszczenia do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona sankcja powinna spełniać również funkcję represyjną, czyli stanowić poważną dolegliwość, ale nie eliminować przedsiębiorcy z rynku. Wskazać należy, że celem prawa żywnościowego, w myśl art. 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 – przywołanym także w uzasadnieniu do zaskarżonej decyzji – jest ochrona interesów konsumentów.

Zdaniem Prezesa UOKiK, wymierzona stronie kara będzie właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby do obrotu były wprowadzane tylko produkty odpowiadające jakości handlowej, a ponadto spełni swoją funkcję prewencyjną i represyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów o jakości handlowej, stosownie do wymagań określonych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, przede wszystkim z uwagi na wykazane powyżej niedochowanie należytej staranności w zakresie zapewnienia właściwych cech jakościowych przedmiotowego produktu.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że wydając zaskarżoną decyzję, organ pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że przedsiębiorca „HOLDEX” Sp. z o.o. z siedzibą w Lesznie jest odpowiedzialny za wprowadzenie do obrotu zafałszowanych dwóch ww. porcji

potrawy, a więc wymierzenie mu kary pieniężnej z tego tytułu było zasadne. Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o anulowanie nałożonej na nią kary, należy uznać za bezzasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzania kar pieniężnych na gruncie ustawy o jakości handlowej.

Biorąc pod uwagę, że strona podniosła w odwołaniu, iż powyższa kara, w połączeniu z wszystkimi opłatami jest dla niej zbyt dużą karą, Prezes UOKiK informuje, że przesłanka wielkości obrotów strony została wzięta pod uwagę przy ustalaniu wysokości sankcji, zgodnie z dyspozycją art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, a kwestia sytuacji ekonomicznej strony może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, przy ewentualnym zastosowaniu ulg w spłacie należności publicznoprawnej, jaką jest wymierzona kara. W myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.), na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, Wielkopolski WIIH może:

- 1) odroczyć termin płatności podatku (kary) lub rozłożyć zapłatę podatku na raty,
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Należy zaznaczyć, że kara pieniężna staje się zaległością w sytuacji, gdy nie zostanie uiszczona w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn.

zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
WICEPREZES
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. „HOLDEX” Sp. z o.o.
ul. Konstytucji 3-go maja 12
64-100 Leszno
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Poznaniu
3. a/a